

[Grethe Kindberg Jørgensen]

diske overvejelser og måske nok så tungtvæjende interne problemer og overvejelser.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at takke den danske regering for den markante politiske vilje til at imødekomme ønsket hos flertallet af vore EF-partnere og derved leve op ikke blot til Romtraktatens bogstav, men til dens ånd og idé.

Udenrigsministeren har i sit svar flere gange henvist til drøftelserne i EPS, ikke blot for så vidt angår situationen i Polen, men også for så vidt angår Falklandsøerne. CD værdsætter i høj grad de forhandlinger i EPS, som måske, når alt kommer til alt, uanset deres uforpligtende karakter er vigtigere end forhandlingerne i det egentlige EFs Ministerråd.

På baggrund af de synspunkter, jeg her har refereret, mener jeg at kunne drage en yderst vigtig konklusion med hensyn til den fremtidige, udvidede fortolkning af artikel 113 i Romtraktaten. Artikel 113 kan nu også benyttes til fremme af de deciderede udenrigspolitiske mål. Det er gammel lærdom, at ikke blot gælder lovens skrevne ord, hvilket i og for sig er en selvfølge, men afgørende er, hvilke fortolkninger de af loven bundne partnere anlægger, og ikke mindst hvilken praksis man i det virkelige liv vælger at følge. En skreven lovregel eller for den sags skyld en international konvention som Romtraktaten har det indhold, som borgerne eller i internationale forhold staterne beslutter sig til rent faktisk at efterleve.

Med regeringens beslutning om handels-sanktioner imod Sovjet og Argentina i EF-regie på grundlag af artikel 113 er der skabt et meget ønskværdigt præcedens, som regeringen, også selv om den i første omgang tøvede, skal have tak for. Regeringen har bidraget til at give EF-samarbejdet en ny og vigtig dimension.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg kan ikke tilbageholde den indledende bemærkning, at den sidste tale i hvert fald må give den danske regering noget at tænke på. Det er den slags ting, man har befordret.

Om sanktioner vil jeg godt først sige, at efter det radikale venstres opfattelse bør det forholde sig sådan, at sanktioner reserverer man til formål, hvor der er tale om FN-vedtagelser. Vi ser sanktionspolitik som et vanskeligt felt at gå ind på. Det er rigtigt, som

det er fremhævet, at sanktionspolitik ikke altid fører til det ønskede resultat. De kan være nødvendige og rigtige og som led i en verdensopinions påtryk over for lande, som man ønsker at lægge et tryk på. Men efter vor opfattelse er det inden for rammen af FN, at sanktionspolitikken har sin plads, og vi må advare imod, at man begynder at opfatte det som noget normalt, at sanktionspolitik skal optræde som et særligt våben i EFs arsenal.

Den diskussion, der føres her i dag, er både indenrigs- og udenrigspolitisk interessant. Den er udenrigspolitisk interessant og indenrigspolitisk interessant, fordi den drejer sig om forholdet mellem traktaten og det europæiske politiske samarbejde. Efter radikal opfattelse er det nødvendigt, at vi nøje opretholder sondringen mellem de to typer af samarbejde. Dette er ikke krakileri. Det er, fordi der nu engang gælder andre regler, andre procedurer, for samarbejdet inden for traktaten og for samarbejdet inden for det europæiske politiske samarbejde. Det er en klar forudsætning for den folkeafstemning, der er holdt. Det er en klar regel, vi skal rette os efter i henhold til vor egen forfatning. Derfor må vi opretholde denne sondring. Man kan ikke vælge at se bort fra den, fordi det i den ene eller den anden sag er bekvemt eller praktisk at gøre det, eller fordi det kan være besværligt at sætte en anden procedure, en anden beslutningsproces, i gang i det enkelte land.

Jeg må sige, at jeg synes, både hr. Christophersen og hr. Ole Bernt Henriksen gik farligt langt i retning af at sige: ja men når vi nu er enige i formålene i disse sager jævnt hen ad vejen, så må vi også bruge artiklen, fordi det nu er mest bekvemt. Det er ikke det, sagen drejer sig om. Danmark har aldrig ved den beslutning, vi traf i 1972, truffet beslutning om, at udenrigspolitiske afgørelser skal træffes inden for rammerne af EF-traktaten, og det er vi pinedød nødt til at holde fast i. Jeg er betænkelig ved – jeg siger ikke bare den glidebane, der her viser sig, men den mangel på respekt for de beslutninger, som faktisk er truffet af Danmark, og den mangel på respekt for den forfatning, som vi nu lever under.

Hr. Ole Bernt Henriksen talte om Montequieu. Jeg skal ikke give mig ud for, at jeg kan huske hvert ord, han har skrevet, men